

BIULETYN RACHUNKOWOŚCI I PODATKÓW

SPIS TREŚCI

- 2 Wycena majątku jednostki i ujęcie w momencie likwidacji na przykładzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
- 3 Zdarzenia po zakończeniu okresu sprawozdawczego wymagające ujawnienia w sprawozdaniu finansowym zgodnie z MSR 10
- 5 Udział biegłego rewidenta w inwentaryzacji
- 6 Czy potwierdzenie odbioru faktury korygującej jest niezbędne dla obniżenia kwoty VAT podatku należnego ?
- 7 Wyroby węglowe w rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym
- 8 TSUE (C-212/10) w sprawie pożyczek udzielanych spółce przez udziałowców

Nadzór merytoryczny - RACHUNKOWOŚĆ

Piotr Woźniak

Wiceprezes Zarządu

Biegły Rewident

piotr.wozniak@ecagroup.pl

Doświadczenie zdobywał w kapitałowych. Uznany wykład międzynarodowej firmie dowca z zakresu rachunkowo-audytorskiej. Posiada praktyki. Aktywność zawodową rozciąga nie tylko poprzez kierownictwo w zakresie badania pionem usług audytorskich, ale również poprzez prowadzenie szkoleń, artykuły i publikacje z zakresu rachunkowości między innymi: MSR/ „Rachunkowość zabezpieczeń” MSSF i HGB oraz realizacji zleceń Due Diligence i wyceny przedsiębiorstw. Specjalizuje się w obsłudze rynków

Wycena majątku jednostki i ujęcie w momencie likwidacji na przykładzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

Piotr Kęska

Starszy Konsultant

Departament Audytu w Zabrze

piotr.keska@ecagroup.pl

Prowadzenie działalności gospodarczej nie zawsze przynosi oczekiwane efekty. Wspólnicy mogą zdecydować o likwidacji jednostki, co wiąże się z określonymi obowiązkami zarówno po stronie spółki, jak również jej służb księgowych. Postępowanie dotyczące samego procesu likwidacji określone zostało w zapisach

Kodeksu Spółek Handlowych, natomiast regulacje dotyczące wymogów sprawozdawczych oraz metod wyceny zawarte są w Ustawie o rachunkowości.

Zgodnie z art. 270 Kodeksu Spółek Handlowych pierwszym krokiem do likwidacji spółki jest podjęcie uchwały wspólników o likwidacji spółki. Od tego momentu, w oparciu o zapis art. 274 pkt 2 KSH, likwidację spółki prowadzi się pod firmą spółki z dodaniem oznaczenia „w likwidacji”. Pozwala to innym podmiotom gospodarczym uzyskać informację o wprowadzonych zmianach w zakresie działalności jednostki. Podjęcie uchwały pociąga za sobą również określone reakcje z zakresu sprawozdawczości spółki. Zgodnie z art. 12 pkt 2 ust. 6 Ustawy o rachunkowości księgi rachunkowe zamyka się na dzień poprzedzający dzień postawienia jednostki w stan likwidacji. Zamknięcie ksiąg skutkuje powstaniem obowiązku sporządzenia sprawozdania finansowego na ten dzień, przy czym jest to sprawozdanie wykazujące aktywa i pasywa wycenione w zupełnie inny sposób niż, gdyby było ono sporządzane z założeniem kontynuacji działalności.

Jeżeli założenie kontynuacji działalności nie jest zasadne, to zgodnie z art. 29 UoR wycena aktywów i pasywów następuje po cenach sprzedaży netto możliwych do uzyskania, nie wyższych od cen ich nabycia albo kosztów wytworzenia, pomniejszonych o dotychczasowe odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe, a także odpisy z tytułu trwałej utraty wartości. Przepis ten również obciąża spółkę do utworzenia rezerwy na przewidywane dodatkowe koszty i straty, jak na przykład koszty postępowania likwidacyjnego lub wynagrodzenie likwidatora. W trakcie wprowadzania do ksiąg rachunkowych wyceny oraz utworzonej rezerwy powstają różnice, które zgodnie z art. 29 ust. 2a Ustawy o rachunkowości odnoszone są na kapitał z aktualizacji wyceny. Sporządzenie sprawozdania finansowego na dzień zamknięcia ksiąg rachunkowych obciążone jest jeszcze jednym obowiązkiem związanym z prowadzonymi księgami. Zgodnie z art. 26 ust. 4 Ustawy o rachunkowości jednostka zobligowana jest do przeprowadzenia inwentaryzacji na dzień poprzedzający postawienie jej

w stan likwidacji. Kolejnym krokiem jest, zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 5 UoR, otwarcie ksiąg rachunkowych na dzień rozpoczęcia likwidacji. Art. 281 par. 1 Kodeksu Spółek Handlowych obliguje likwidatorów do sporządzenia bilansu otwarcia likwidacji. Bilans ten będzie się jednak różnił w stosunku do bilansu zamknięcia sporządzonego na dzień poprzedzający dzień postawienia spółki w stan likwidacji. Zgodnie z art. 36 ust. 3 składniki kapitału własnego jednostek postawionych w stan likwidacji należy,

na dzień rozpoczęcia likwidacji, połączyć w jeden kapitał podstawowy zmniejszając go o udziały własne.

Po sporządzeniu bilansu otwarcia następuje okres w którym likwidatorzy powinni zakończyć interesy bieżące spółki, ściągnąć wierzytelności, wypełnić zobowiązania i upłynnić majątek spółki. Jeśli likwidatorzy nie zakończą procesu likwidacji przed końcem roku obrotowego (i każdym następnym) są zobligowani do spo-

likwidatorzy mogą dokonać podziału majątku. Na dzień poprzedzający podział majątku sporządzane jest sprawozdanie likwidacyjne, które nie wykazuje żadnych należności i zobowiązań.

Podlega ono zatwierdzeniu przez zgromadzenie wspólników oraz zgodnie z art. 288 par. 1 powinno zostać ogłoszone przez likwidatorów w siedzibie spółki i złożone w sądzie rejestrowym z jednoczesnym zgłoszeniem wniosku o wykreślenie spółki z rejestru..

Piotr Kęska

Zdarzenia po zakończeniu okresu sprawozdawczego wymagające ujawnienia w sprawozdaniu finansowym zgodnie z MSR 10

Anna Wronkowska

*Asystent Biegłego Rewidenta
Departament Audytu w Poznaniu
anna.wronkowska@ecagroup.pl*

Sprawozdanie finansowe powinno w sposób rzetelny i jasny przedstawiać sytuację majątkową i finansową, a także wynik finansowy jednostki gospodarczej. W okresie między dniem bilansowym a datą zatwierdzenia sprawozdania finansowego do publikacji mogą wystąpić zdarzenia powodujące, że przestanie być ono wiarygodne. Kwestie ich księgowego ujęcia oraz ujawniania reguluje m.in. Międzynarodowy Standard Rachunkowości nr 10 „Zdarzenia po zakończeniu okresu sprawozdawczego”.

Standard ten określa, kiedy jednostka gospodarcza powinna skorygować sprawozdanie finansowe o skutki zdarzeń występujących po zakończeniu okresu sprawozdawczego oraz jakie informacje należy wtedy ujawnić. Zdarzenia następujące po zakończeniu okresu sprawozdawczego zostały zdefiniowane, jako korzystne jak i niekorzystne zdarzenia, które mają miejsce pomiędzy końcem okresu sprawozdawczego, a datą za-

twierdzenia sprawozdania finansowego do publikacji. Zgodnie z MSR nr 10, można wyróżnić: zdarzenia wymagające dokonania korekt (dostarczające dowodów na istnienie określonego stanu na koniec okresu sprawozdawczego), oraz zdarzenia niewymagające dokonania korekt w sprawozdaniu finansowym (wskazujące na stan zaistniały po zakończeniu okresu sprawozdawczego).

W Międzynarodowym Standardzie nr. 10 jako przykłady zdarzeń mających miejsce po zakończeniu okresu sprawozdawczego wymagających dokonania korekt w sprawozdaniu finansowym wymieniono m.in.:

- rozstrzygnięcie sprawy sądowej, która potwierdza istniejące na koniec okresu sprawozdawczego zobowiązanie,
- uzyskanie informacji o utracie wartości składnika aktywów lub konieczności skorygowania ujętego w okresie sprawozdawczym odpisu aktualizującego tytułu utraty wartości,
- ustalenie ceny nabycia aktywów zakupionych lub przychodów ze sprzedaży aktywów sprzedanych przed końcem okresu sprawozdawczego,
- ustalenie kwoty wypłat z zysku lub premii, jeżeli na jednostce ciążyło na koniec okresu sprawozdawczego prawne lub zwyczajowo oczekiwane zobowiązanie do dokonania wypłat, do których tytuł powstał w wyniku zdarzeń mających miejsce przed tą datą,
- wykrycie oszustw lub błędów wskazujących na nieprawidłowość sprawozdania finansowego.

Natomiast, jako przykład zdarzenia po zakończeniu okresu sprawozdawczego, niewymagającego takiej korekty podano spadek wartości rynkowej inwestycji pomiędzy końcem okresu sprawozdawczego a dniem zatwierdzenia

sprawozdania do publikacji. Jeżeli zdarzenie niewymagające korekty mogłoby wpłynąć na decyzje odbiorców sprawozdania, jednostka powinna ujawnić informację o jego charakterze, a także oszacować możliwe finansowe skutki, (jeśli taki szacunek jest możliwy).

W paragrafie 22 MSR 10 „Zdarzenia po zakończeniu okresu sprawozdawczego”, jako przykłady niewymagających korekt zdarzeń podano:

- istotne połączenie jednostek gospodarczych po zakończeniu okresu sprawozdawczego,
- ogłoszenie zamiaru zaniechania działalności,
- znaczące zakupy aktywów,
- zniszczenie przez pożar ważnego zakładu produkcyjnego po zakończeniu okresu spr-

wozdawczego,

- ogłoszenie rozpoczęcia lub rozpoczęcie wdrażania istotnej restrukturyzacji,
- znaczące transakcje dotyczące akcji zwykłych lub potencjalne transakcje dotyczące akcji zwykłych po zakończeniu okresu sprawozdawczego.

Po zakończeniu okresu sprawozdawczego mogą wystąpić zdarzenia mające wpływ na zdolność do kontynuacji działalności przez jednostkę. Jeżeli w tym czasie kierownictwo podmiotu postanowiło zlikwidować jednostkę, zaprzestać działalności lub nie występuje realna alternatywa dla tych decyzji, jednostka nie może sporządzić sprawozdania przy założeniu kontynuacji działalności.

Dywidendy zadeklarowane po zakończeniu okresu sprawozdawczego, ale

przed zatwierdzeniem sprawozdania finansowego do publikacji, nie stanowią zobowiązaniami na koniec tego okresu, dotyczy to również dywidend należnych posiadaczom instrumentów kapitałowych, jeżeli zostały zadeklarowane po zakończeniu okresu sprawozdawczego.

Istotne pogorszenie wyników działalności operacyjnej oraz finansowej po zakończeniu okresu sprawozdawczego może również spowodować, że założenie kontynuacji działalności przestaje być zasadne. W takiej sytuacji zgodnie z § 15 MSR 10, jednostka powinna nie tylko skorygować sprawozdanie finansowe, ale dokonać fundamentalnych zmian w polityce rachunkowości.

Anna Wronkowska

*Wszystkim Klientom
Współpracownikom i Przyjaciołom
życzymy pełnych miłości i spokoju
Świąt Bożego Narodzenia.
Niech Nowy rok przyniesie Państwu
tę odrobinę szczęścia, która sprawi,
że wszystkie podjęte działania
zakończą się sukcesem.*

*Zarząd i Pracownicy
ECA Group*

Udział biegłego rewidenta w inwentaryzacji

Anna Ceglarek

Asystent Biegłego Rewidenta

Departament Audytu w Zabrzu

anna.ceglarek@ecagroup.pl

Inwentaryzacja majątku i pasywów przedsiębiorstwa jest jednym z zasadniczych elementów zamknięcia roku i sporządzenia sprawozdania finansowego. Właściwie przeprowadzona i udokumentowana inwentaryzacja może mieć istotny wpływ na rzetelny i jasny obraz informacji zaprezentowanych w sprawozdaniu finansowym jednostki. Odpowiedzialność za sporządzenie sprawozdania finansowego a także poprawne przeprowadzenie inwentaryzacji spoczywa na kierowniku jednostki.

Jednostki wymienione w art. 64 ustawy o rachunkowości, które mają obowiązek podać swoje sprawozdanie finansowe badaniu przez biegłego rewidenta powinny uwzględnić jego udział w inwentaryzacji.

Zgodnie z art. 66 ust. 5 ustawy o rachunkowości kierownik jednostki powinien zawrzeć umowę o badanie sprawozdania finansowego w terminie, który umożliwi audytorowi udział w inwentaryzacji znaczących składników majątkowych.

Dzięki udziałowi w inwentaryzacji biegły ma możliwość sprawdzenia, czy przedstawione w sprawozdaniu składniki majątkowe rzeczywiście istnieją, a także upewnienia się, czy są pełnowartościowe. Nadzór nad inwentaryzacją jest bardzo istotny ze względu na to, że w praktyce często występują różnice pomiędzy stanem faktycznym a wykazanym w księgach rachunkowych. Z tymi błędami wiążą się również nieprawidłowości z wyceną w sprawozdaniach finansowych. Przyczynami różnic są między innymi zniszczenie składnika aktywów, kradzieże lub błędy pomiarowe dokonane podczas poprzednich inwentaryzacji.

Podmioty podlegające badaniu mogą odnieść istotne korzyści z udziału biegłego rewidenta w inwentaryzacji, w szczególności organizowanej w drodze spisu z natury, chociażby poprzez zidentyfikowanie potencjalnych słabości we wdrożonych systemach kontroli wewnętrznej.

Audytor może także zwrócić uwagę na stosowanie nieodpowiednich procedur na etapie planowania udokumentowanych w instrukcji inwentaryzacyjnej czy też złego przeszkolenia członków zespołów spisowych. W związku z tym mogą powstać nieprawidłowości, które w najgorszym przypadku powodują konieczność dokonania powtórnego spisu.

Nie oznacza to jednak, że audytor musi uczestniczyć w inwentaryzacji każdej jednostki. Biegły rewident, ustalając zakres badania, może zrezygnować z udziału w inwentaryzacji. W takim przypadku nie ma to wpływu na rodzaj wydanej do badanego sprawozdania finansowego opinii.

Należy jednak pamiętać o tym, że jeżeli biegły rewident nie zostanie zawiadomiony o inwentaryzacji i nie weźmie w niej udziału, może się okazać, że nie będzie w stanie wypowiedzieć się na temat poprawności badanego sprawozdania finansowego. Może to być uznane za ograniczenie zakresu badania, co może prowadzić do wydania opinii z zastrzeżeniami. W skrajnych przypadkach może okazać się, że audytor odmówi wystawienia opinii. Takie kroki może podjąć w sytuacji znacznego ograniczenia zakresu badania i braku pewności co do stanu rzeczywistego aktywów.

Anna Ceglarek

Nadzór merytoryczny - PODATKI

Tomasz Biel

*Doradca Podatkowy
nr wpisu 11001*

tomasz.biel@ecagroup.pl

Absolwent Wydziału Prawa Uniwersytetu Rzeszowskiego. Doświadczenie zawodowe zdobywał w renomowanej kancelarii prawniczej, a także w departamencie doradztwa podatkowego międzynarodowej firmy, uczestnicząc między innymi w bieżącej obsłudze klientów krajowych i zagranicznych oraz audytach podatkowych.

Specjalizuje się w zagadnieniach związanych z podatkiem od towarów i usług.

Autor oraz współautor publikacji z zakresu prawa podatkowego.

Wykładowca problematyki opodatkowania podmiotów gospodarczych podatkiem od towarów i usług.

Czy potwierdzenie odbioru faktury korygującej jest niezbędne dla obniżenia kwoty VAT podatku należnego ?

Angelika Kras

Konsultant Podatkowy

Departament

Doradztwa Podatkowego Zabrze
angelika.kras@ecagroup.pl

Z pozoru odpowiedź na pytanie zawarte w tytule niniejszego artykułu wydaje się łatwa, gdyż wynika ona bezpośrednio z treści ustawy o VAT, w której Ustawodawca jednoznacznie wskazał, że warunkiem obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem VAT, na podstawie wystawionej faktury korygującej, jest otrzymanie przez podatnika potwierdzenia otrzymania korekty faktury przez nabywcę towaru lub usługi, dla którego wystawiono fakturę (art. 29 ust. 4a ustawy o VAT).

W praktyce regulacja ta od lat budzi jednak wiele kontrowersji, gdyż zarzuca się jej brak zgodności z prawem wspólnotowym. Wątpliwość w tym zakresie wyraził również Naczelny Sąd Administracyjny, który na mocy postanowienia z dnia 16 września 2009 r. (sygn. akt I FSK 104/10) wystąpił do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: ETS) z prośbą o dokonanie oceny czy art. 90 ust. 1 Dyrektywy 2006/112/WE (dalej: Dyrektywa) zezwala na wprowadzenie w prawie krajowym warunku uzależniającego prawo do obniżenia podstawy opodatkowania w stosunku do podstawy opodatkowania określonej w wystawionej fakturze, od posiadania potwierdzenia otrzymania korekty faktury przez nabywcę towaru lub usługi.

Zgodnie z treścią art. 90 ust. 1 Dyrektywy w przypadku anulowania, wypowiedzenia, rozwiązania, całkowitego lub częściowego niewywiązania się z płatności lub

też w przypadku obniżenia ceny po dokonaniu dostawy, podstawa opodatkowania jest stosownie obniżana na warunkach określonych przez państwa członkowskie.

Celem wprowadzenia powyższej regulacji była eliminacja sytuacji, w których podstawa opodatkowania byłaby wyższa od kwoty wynagrodzenia faktycznie otrzymanej przez sprzedającego. Przepis ten co prawda przewiduje możliwość samodzielnego określenia warunków, na podstawie których podatnik będzie miał prawo obniżenia podstawy opodatkowania, jednak w stosunku do uzależnienia możliwości dokonania wskazanego obniżenia od spełnienia wymogu posiadania potwierdzenia odbioru faktury korygującej wysuwany jest zarzut, iż w przypadku definitywnego braku jego spełnienia podatnik ponosi ciężar podatku VAT w wysokości nieadekwatnej do faktycznie uzyskiwanego przychodu, co narusza zasadę neutralności podatku VAT, która to zasada oznacza, że przepisy krajowe nie mogą wymagać spełnienia przez podatnika żadnych dodatkowych warunków merytorycznych w celu uzyskania zwrotu podatku.

Pomimo braku rozstrzygnięcia ETS, w przedmiotowej kwestii wciąż wydawane są orzeczenia Wojewódzkich Sądów Administracyjnych, które wskazują, iż podatnikowi przysługuje prawo pomniejszenia kwoty podstawy opodatkowania – a w konsekwencji kwoty podatku należnego VAT – do poziomu wynikającego z wystawionej faktury korygującej bez konieczności uzyskania potwierdzenia odebrania faktury przez odbiorcę, gdyż uregulowanie krajowe zawarte w treści art. 29 ust. 4a ustawy o VAT stoi w sprzeczności z prawem wspólnotowym (np. orzeczenie WSA we Wrocławiu z dnia 30 sierpnia 2011 r. – sygn. akt I SA/Wr 925/11; WSA w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2011 r. – sygn. akt I SA/Gd 1048/10).

Przeciwnie zdanie wyrażają natomiast organy podatkowe, które argumentując swoje stanowisko podnoszą, iż nie są właściwe do badania zgodności aktów prawnych z Dyrektywami (należy to do obowiązków sądów) oraz, że zostały one powołane wyłącznie do stosowania obowiązującego prawa, z którego przepisów wprost wynika, że warunkiem obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem VAT na podstawie wystawionej faktury korygującej jest otrzymanie przez podatnika potwierdzenia otrzymania korekty faktury przez nabywcę towaru lub usługi, dla którego wystawiono fakturę (art. 29 ust. 4a ustawy o VAT).

Angelika Kras

Zdaniem autora

Podatnik ma prawo do obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem VAT również w przypadku nieuzyskania potwierdzenia odbioru faktury korygującej przez nabywcę. Należy jednak pamiętać, iż zastosowanie takiego rozwiązania z pewnością zostanie zakwestionowane przez organy podatkowe. Co ważne stanowisko organów podatkowych nie ulegnie zmianie nawet w przypadku uzyskania pozytywnego dla podatników orzeczenia ETS, gdyż jedynie usunięcie z ustawy o VAT art. 29 ust. 4a mogłoby zwolnić organy podatkowe z obowiązku egzekwowania nakładanych jego treścią wymogów.

Wyroby węglowe w rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym

Edyta Łukowska

Konsultant Podatkowy

Departament

Doradztwa Podatkowego Kraków

edyta.lukowska@ecagroup.pl

Ustawą z dnia 16.09.2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców wprowadzono zasady opodatkowania akcyzą wyrobów węglowych, które od 2.01.2012 r. stanowią wyrób energetyczny podlegający opodatkowaniu. Nowa regulacja budzi wiele wątpliwości, już sama definicja wyrobów węglowych w naszej opinii nie jest wystarczająco precyzyjna, a poglądy prezentowane przez organy podatkowe dodatkowo ją komplikują.

Ustawowa definicja wyrobów węglowych została wprowadzona w art. 2 ust. 1 pkt 2a ustawy o podatku akcyzowym i zgodnie z jej brzmieniem przez wyroby węglowe należy rozumieć wyroby energetyczne określone w załączniku do ustawy o podatku akcyzowym, tj. węgiel, brykiety, brykiety i podobne paliwa stałe wytwarzane z węgla, węgiel brunatny (lignit), nawet aglomerowany, z wyłączeniem gagatu, koks i półkoks, z węgla, węgla brunatnego (lignitu) lub torfu, nawet aglomerowany, węgiel retortowy – jeżeli są przeznaczone do celów opałowych.

Zasadnicza wątpliwość jaka rodzi się na gruncie powyższego uregulowania jest jednoznaczne określenie co ustawodawca rozumie przez „przeznaczenie do celów opałowych”. Zarówno ustawa o podatku

akcyzowym, jak również przepisy dyrektywy energetycznej nie definiują tego pojęcia. Określenie to wydaje się szczególnie nieostre ze względu na fakt, że wyroby węglowe mogą znaleźć zastosowanie w różnych procesach technologicznych, przykładowo stanowić paliwo lub surowiec chemiczny.

Z tego względu w pierwszej kolejności należy odwołać się do potocznego rozumienia tego terminu. Zgodnie z Słownikiem Języka Polskiego PWN słowo „opał” oznacza „to czym się ogrzewa pomieszczenie, czym pali się w piecu, w kuchni itp.”. Posługując się potocznym rozumieniem terminu przeznaczenie do celów opałowych, należałoby uznać, że jest to przeznaczenie w celu wytworzenia ciepła, a zatem przeznaczenie do celów grzewczych.

ETS w wyroku z dnia 30.04.2004 r., C-240/01 odnoszącym się do olejów, wskazał natomiast, że przeznaczenie do celów opałowych odnosi się do wszystkich przypadków, w których oleje mineralne ulegają spalaniu i wytworzona w ten sposób energia cieplna jest używana do ogrzewania, niezależnie od ostatecznego celu procesu ogrzewania, w tym przekształcenia lub rozpadu substancji absorbującej energię cieplną w trakcie procesu chemicznego lub przemysłowego.

Zgodnie z poglądem ETS, przeznaczenia do celów opałowych nie można ograniczyć wyłącznie do sytuacji, w których energia cieplna wytwarzana w związku ze spalaniem jest używana w celach grzewczych. Taka rozszerzająca interpretacja znajduje odzwierciedlenie w poglądach organów podatkowych. W interpretacji indywidualnej z dnia 28.10.2011 r., nr IPTPP3/443A-24/11-2/BJ, która będzie aktualna również po wejściu w życie nowych regulacji, Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi wskazał, że węgiel wykorzystywany w procesie produkcji poszczególnych rodzajów wapna, polegającym na wypalaniu masy surowcowej w piecach będzie używany nie do potocznie rozumianych celów grzewczych, ale do ogrzewania pieców, co zdaniem organu podatkowego, spełnia przesłankę przeznaczenia do celów opałowych.

Abstrahując od powyższego, na szczególną krytykę zasługuje twierdzenie organu, że pomimo iż węgiel w analizowanej sprawie był zużyty w procesie mineralogicznym, co zgodnie z dyrektywą energetyczną i nową regulacją ustawy o podatku akcyzowym stanowi czynność zwolnioną z opodatkowania, to nie oznacza to jednak, że w ramach takiego procesu mineralogicznego każda czynność wykonywana w stosunku do wyrobu węglowego powinna być wyłączona z opodatkowania. Zwolnienie stosuje się bowiem jedynie wtedy gdy w takim procesie wyroby są wykorzystywane do celów innych niż opałowe.

Tak szeroka interpretacja przepisów dotyczących opodatkowania wyrobów węglowych jest wyjątkowo niekorzystna dla podatników. Podmioty specjalizujące się w obrocie wyrobami węglowymi staną bowiem przed problemem właściwej kwalifikacji przeznaczenia danego wyrobu węglowego, nie mając ostatecznie pewności co do prawidłowości swoich ustaleń. Można przypuszczać, że na gruncie tej regulacji powstanie wiele sporów z organami podatkowymi, z tego względu nie można pozytywnie ocenić nowych regulacji.

Edyta Łukowska

Konsekwencje wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE (C-212/10) w sprawie pożyczek udzielanych spółce przez udziałowców

Katarzyna Namczyk

Konsultant Podatkowy

Departament

Doradztwa Podatkowego

katarzyna.namczyk@ecagroup.pl

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) w wyroku z dnia 16 czerwca 2011 r. (C-212/10) stwierdził, że niezgodne z prawem europejskim było przywrócenie w 2007 r. przez polskiego ustawodawcę opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych pożyczki udzielonej przez wspólnika spółce kapitałowej. Powyższy wyrok został wydany w konsekwencji skierowania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach pytania prejudycjalnego przed Trybunał, w celu zweryfikowania zgodności polskich regulacji z prawem wspólnotowym.

Możliwość opodatkowania przez państwa członkowskie czynności zaciągnięcia przez spółkę kapitałową pożyczki od udziałowca została uregulowana w Dyrektywie kapitałowej (tj. Dyrektywie Rady 69/336/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, zmienionej Dyrektywą Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r.), której celem było ograniczenie obciążeń podatkowych oraz wspieranie swobodnego przepływu kapitału pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Z chwilą przystąpienia do Unii Europejskiej tj. z dniem 1 maja 2004 r. Polska transponowała do polskiego systemu prawnego powyższą Dyrektywę nie korzystając tym samym z możliwości opodatkowania pożyczki udzielonej spółce przez jej udziałowca podatkiem od czynności cywilno-

prawnych – czynność ta została zwolniona z tego podatku na podstawie art. 9 pkt 10 lit. h ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych obowiązującej od 1 maja 2004 r. W okresie od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2008 r. Polska przywróciła jednak opodatkowanie pożyczek udzielanych spółce przez wspólników podatkiem od czynności cywilnoprawnych.

Istotą problemu, którym zajął się TSUE była możliwość ponownego wprowadzenia podatku kapitałowego (w Polsce podatku od czynności cywilnoprawnych) od pożyczki udzielonej spółce kapitałowej przez udziałowca, jeżeli Polska uprzednio, od momentu transpozycji Dyrektywy kapitałowej do polskiego porządku prawnego zaniechała pobierania owego podatku.

TSUE w swoim wyroku (C-212/10) wskazał, że jeżeli Polska wcześniej zaniechała opodatkowania danej czynności podatkiem kapitałowym, to nie może owego podatku wprowadzić ponownie. Trybunał stwierdził, że sformułowanie „mogą (...) nadal podlegać podatkowi kapitałowemu” należy interpretować w ten sposób, że możliwość opodatkowania przez państwa członkowskie wymienionych w owym ustępie czynności podatkiem kapitałowym wymaga aby podlegały one opodatkowaniu w sposób nieprzerwa-

ny. Państwa członkowskie nie mogą zatem ponownie wprowadzić takiego podatku po jego zniesieniu. Byłoby to sprzeczne nie tylko z brzmieniem przepisu, a także z celem dyrektywy, jakim jest ograniczenie, a nawet zniesienie podatku kapitałowego.

Powyższy wyrok ma kluczowe znaczenie dla podatników (spółek kapitałowych), którzy w latach 2007-2008 uiścili podatek od czynności cywilnoprawnych od udzielonej im przez udziałowca pożyczki. Mogą oni bowiem wystąpić z wnioskiem o stwierdzenia nadpłaty w tym podatku. W stosunku natomiast do podatników, których sprawy sądowe zostały zawieszona ze względu na oczekiwany wyrok TSUE, powinny one zostać wszczęte na nowo i rozstrzygnięte z korzyścią dla podatników. Również podatnicy, którzy otrzymali odmowną decyzję w kwestii stwierdzenia nadpłaty bądź też otrzymali decyzję wymiarową w zakresie tego podatku, w ciągu miesiąca od dnia publikacji sentencji wyroku Trybunału w Dzienniku Urzędowym UE i jego wejścia w życie mogą składać wniosek o wznowienie postępowania.

Katarzyna Namczyk

Zapowiadana fuzja stała się faktem - ECA Group połączyło się z Auxilium S.A.

Planowana od kilku miesięcy fuzja dwóch czołowych grup z branży finansowego stała się faktem. W dniu 29.11.2011r., nastąpiło połączenie ECA Group z Auxilium S.A. Tym samym powstała jedna z największych polskich Spółek na rynku audytorskim i doradztwa podatkowego - ECA Auxilium S.A. Połączenie odbyło się na zasadach określonych w planie połączenia z dnia 30.05.2011 r. Tym samym powstała grupa kapitałowa, zarządzana przez ECA Auxilium

S.A. obejmująca spółki aktualnie należące do portfela obu podmiotów. Nasz model działalności oparty będzie na zdyspersyfikowanych grupach docelowych. Dzięki temu będziemy w stanie kompleksowo obsłużyć każdego Klienta oferując usługi dostosowane do jego potrzeb pod każdym względem. Serdecznie zapraszamy do śledzenia informacji na naszej stronie internetowej www.ecagroup.pl

(AB)

Publikacje ekspertów ECA - Rachunkowość zabezpieczeń

W tym kwartale zwrócić Państwa uwagę na kolejną z publikacji ekspertów ECA Group pt: „**Rachunkowość zabezpieczeń**”.

Pozycja autorstwa dwóch biegłych rewidentów Piotra Woźniaka oraz Romana Sereżyńskiego omawia zasady zawarte w polskim prawie bilansowym oraz w MSSF (MSR 39, MSR 32, MSSF 7), a także pogłębio-

ną charakterystykę dwóch najistotniejszych elementów każdej transakcji zabezpieczającej – pozycji zabezpieczanej oraz instrumentu zabezpieczającego. Opisuje również szczegółowo zasady ustanawiania powiązań zabezpieczających oraz przedstawia praktyczne przykłady ich tworzenia i ujęcia księgowego ich skutków. Zawiera odpowiedzi na czę-

sto powtarzające się pytania, a także przedstawia przykłady, które powinny ułatwić czytelnikowi zastosowanie zasad rachunkowości zabezpieczeń.

Autorzy posiadają bogate obszerną wiedzę teoretyczną dzięki czemu pozycja łatwa i sposób traktuje to zagadnienie.

(AB)

fol. www.oddk.pl

KONFERENCJE ECA 2012

W związku z sukcesem jakim okazał się cykl bezpłatnych Konferencji CFO organizowanych przez ECA Group w roku 2012 starujemy z kolejnym cyklem **Konferencji pt: „Rachunkowość i Podatki dla Praktyków”**.

W okresie od maja do września planujemy spotkać się z

Państwem w 3 miastach Polski. Wiosną we **Wrocławiu i Lublinie** natomiast jesienią tradycyjnie w **Warszawie**. Pragniemy zaznaczyć, że jest to terminarz orientacyjny. Szczegółowe informacje dostępne będą na naszej stronie internetowej www.ecagroup.pl od marca.

(AB)

www.ecagroup.pl

Wydawca nie ponosi odpowiedzialności cywilnej za zdarzenia będące następstwem decyzji podjętych w oparciu o informacje zawarte w niniejszej publikacji. Informacje mają charakter ogólny i nie odnoszą się do sytuacji konkretnej firmy.

Przed podjęciem konkretnych decyzji proponujemy zasięgnięcie porady u naszych ekspertów.

Kontakt w sprawie Biuletynu:

Anna Bocheńska
tel. +48 32 376 41 82
fax. +48 32 376 41 41
email: anna.bochenska@ecagroup.pl

Wydawca: ECA Group

Nadzór merytoryczny:
Piotr Woźniak
Tomasz Biel

Siedziba:
ul. J. Supniewskiego 11
31-527 Kraków
tel: +48 12 417 78 00

ECA w Warszawie:
ul. J. Kossaka 12/1
01-576 Warszawa
tel: +48 22 633 03 00

ECA we Wrocławiu
ul. W. Jagielly 3/54
50-201 Wrocław
tel: +48 71 725 91 20

ECA w Poznaniu
ul. E. Szanieckiej 9a/9
60-215 Poznań
tel: +48 61 670 97 70

ECA w Zabrzu
ul. Hagera 41
41-800 Zabrze
tel: +48 32 376 41 82